

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 244

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 11 martie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
49.	— Lege privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală	2–5
274.	— Decret pentru promulgarea Legii privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală	5
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 771 din 18 noiembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (1) și (2) din Codul penal	6–8

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE****privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. 1. — (1) La data intrării în vigoare a prezentei legi se desființează Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, denumită în continuare *Secția*.

(2) Cauzele aflate în curs de soluționare la nivelul Secției se transmit pe cale administrativă, în termen de 60 de zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin grija Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, parchetelor competente potrivit art. 3, care continuă soluționarea acestora.

(3) Cauzele soluționate ale căror dosare se află în arhiva Secției se transmit pe cale administrativă, în termen de 180 de zile lucrătoare de la data intrării în vigoare a prezentei legi, prin grija Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, parchetelor competente potrivit art. 3.

(4) Actele de procedură îndeplinite în cauzele prevăzute la alin. (2) și (3), cu respectarea dispozițiilor legale în vigoare la data îndeplinirii lor, rămân valabile.

(5) Soluțiile de clasare, de renunțare la urmărirea penală și de trimitere în judecată dispuse de procurorii Secției, care nu au făcut obiectul controlului ierarhic anterior intrării în vigoare a prezentei legi, sunt supuse de la data desființării Secției controlului exercitat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dispozițiile art. 318, art. 328, art. 335 și art. 339 din Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, cu modificările și completările ulterioare, aplicându-se în mod corespunzător.

(6) Actele efectuate și măsurile luate de procurorii Secției în cauzele prevăzute la alin. (2), care nu au făcut obiectul controlului ierarhic anterior intrării în vigoare a prezentei legi, sunt supuse de la data desființării Secției controlului exercitat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, dispozițiile art. 304 și art. 336—339 din Legea nr. 135/2010, cu modificările și completările ulterioare, aplicându-se în mod corespunzător.

(7) De la data desființării Secției, la judecarea cauzelor transmise potrivit alin. (2) și (3), precum și la soluționarea propunerilor, contestațiilor, plângerilor sau a oricăror alte cereri formulate în aceste cauze participă procurori din cadrul parchetelor de pe lângă instanțele pe rolul cărora se află acestea. Aceste dispoziții se aplică și în ceea ce privește cauzele referitoare la infracțiunile prevăzute la art. 3 care se aflau pe rolul instanțelor de judecată la data operaționalizării Secției și nesoluționate până la data intrării în vigoare a prezentei legi.

(8) Căile de atac declarate de Secție pot fi retrase numai de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Art. 2. — (1) Posturile aflate în schema de funcții și de personal a Secției la data intrării în vigoare a prezentei legi

rămân în schema Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și se preiau de către Secția de urmărire penală și criminalistică.

(2) Începând cu data desființării Secției, procurorii din cadrul acesteia, inclusiv cei cu funcții de conducere, revin la parchetele de unde provin sau la parchetele unde au promovat în condițiile legii, pe perioada desfășurării activității în cadrul Secției. De la data revenirii la parchetul de unde provin ori la parchetele unde au promovat în condițiile legii, procurorii care au activat în cadrul Secției își redobândesc gradul profesional de execuție și salarizarea corespunzătoare acestuia avute anterior sau pe cele dobândite ca urmare a promovării, în condițiile legii, pe perioada desfășurării activității în cadrul Secției.

(3) Detașările în curs ale personalului pe celelalte categorii de posturi dintre cele prevăzute la alin. (1) se mențin în cadrul Secției de urmărire penală și criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, până la împlinirea termenului pentru care acestea au fost dispuse.

Art. 3. — (1) De la data intrării în vigoare a prezentei legi sunt de competența Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și infracțiunile săvârșite de judecătorii și procurorii, membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de judecătorii de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel și de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe, precum și de judecătorii Curții Constituționale a României.

(2) De la data intrării în vigoare a prezentei legi sunt de competența parchetului de pe lângă curtea de apel și infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii, tribunale, tribunale militare și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe.

(3) Pentru infracțiunile prevăzute la alin. (1) și (2), urmărirea penală se efectuează de procurori anume desemnați de către procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la propunerea Plenului Consiliului Superior al Magistraturii, pentru o perioadă de 4 ani, potrivit procedurii prevăzute de prezenta lege, denumiți în continuare *procurori anume desemnați*.

(4) Procurorii anume desemnați efectuează urmărirea penală și în alte cauze decât cele prevăzute la alin. (1) și (2) de competența Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, respectiv a parchetelor de pe lângă curțile de apel.

(5) Procurorii anume desemnați efectuează urmărirea penală și în situația în care, alături de persoanele prevăzute la alin. (1) și (2), sunt cercetate și alte persoane, dacă din motive temeinice privind buna desfășurare a urmăririi penale, cauza nu poate fi disjunsă.

(6) În situația în care, alături de persoanele prevăzute la alin. (2), sunt cercetate și alte persoane pentru care, potrivit legii, competența de efectuare a urmăririi penale aparține Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, urmărirea penală se efectuează de procurorii anume desemnați potrivit prezentei legi din cadrul Secției de urmărire penală și criminalistică a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

(7) În cauzele privind infracțiunile prevăzute la alin. (2) preluate în condițiile art. 325 din Legea nr. 135/2010, cu modificările și completările ulterioare, urmărirea penală se efectuează de procurorii anume desemnați.

(8) În cazul infracțiunilor săvârșite de judecătorii și procurorii militari, dispozițiile art. 56 alin. (4) din Legea nr. 135/2010, cu modificările și completările ulterioare, nu sunt aplicabile.

Art. 4. — (1) Pot fi desemnați să efectueze urmărirea penală în cauzele prevăzute la art. 3 alin. (1) procurori care îndeplinesc următoarele condiții:

a) au grad profesional corespunzător Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție;

b) au o vechime de cel puțin 15 ani în funcția de procuror;

c) au calificativul „foarte bine” la ultimele două evaluări profesionale și nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani;

d) au o conduită morală ireproșabilă;

e) au o experiență profesională semnificativă în supravegherea sau efectuarea urmăririi penale.

(2) Experiența profesională semnificativă a procurorilor ce urmează a fi propuși în vederea desemnării se evaluează inclusiv prin raportare la specificul și complexitatea cauzelor instrumentate de respectivii procurori, pe baza informațiilor sau documentelor relevante pentru activitatea acestora, solicitate parchetelor în cadrul cărora au funcționat.

(3) În vederea desemnării, procurorii care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1) își depun opțiunea la Consiliul Superior al Magistraturii.

(4) Direcția de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii verifică îndeplinirea condițiilor prevăzute la alin. (1) lit. a)—c) și, în vederea verificării îndeplinirii condiției prevăzute la alin. (1) lit. e), solicită unităților de parchet la care aceștia au funcționat date statistice referitoare la activitatea din ultimii 5 ani, inclusiv rata de achitări, restituiri, condamnări, eventualele sesizări făcute din partea persoanelor cercetate și soluțiile date la acestea, precum și orice alte aspecte relevante.

(5) În vederea verificării îndeplinirii condiției prevăzute la alin. (1) lit. d), direcția de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii solicită parchetelor la care procurorul a funcționat în ultimii 5 ani, instanțelor de pe lângă acestea și baroului opinia cu privire la conduita în exercitarea atribuțiilor profesionale, relațiile cu procurorii, judecătorii, celălalt personal al parchetului și al instanței, avocații, justițiabilii, experții și interpreții, conduita în societate, integritatea, evitarea conflictelor de interese de orice natură și imparțialitatea, precum și orice alte aspecte relevante. De asemenea, direcția de specialitate solicită Inspecției Judiciare să comunice datele și informațiile privind integritatea și imparțialitatea procurorului existente în evidențele acesteia și atașează datele și informațiile de aceeași natură aflate în evidențele Consiliului Superior al Magistraturii. Inspecția Judiciară pune la dispoziția Plenului Consiliului Superior al Magistraturii rezoluțiile de clasare care privesc activitatea procurorului.

(6) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii propune procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție procurorii care vor efectua urmărirea penală pentru infracțiunile prevăzute la art. 3 alin. (1) dintre cei care

îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1). Dacă apreciază necesar, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii poate invita procurorii în vederea susținerii unui interviu.

(7) În termen de 30 de zile de la data primirii propunerilor, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție se pronunță asupra acestora. Refuzul desemnării se motivează.

(8) De la data desemnării, procurorii funcționează în cadrul Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție pe posturi anume alocate în acest scop.

(9) La încetarea calității de procuror anume desemnat, procurorii anume desemnați sunt reîncadrați pe posturile deținute anterior.

Art. 5. — (1) Pot fi desemnați să efectueze urmărirea penală în cauzele prevăzute la art. 3 alin. (2) procurori care funcționează în cadrul secțiilor de urmărire penală ale parchetelor de pe lângă curțile de apel și care îndeplinesc următoarele condiții:

a) au o vechime de cel puțin 12 ani în funcția de procuror;

b) au calificativul „foarte bine” la ultimele două evaluări profesionale și nu au fost sancționați disciplinar în ultimii 3 ani;

c) au o conduită morală ireproșabilă;

d) au o experiență profesională semnificativă în supravegherea sau efectuarea urmăririi penale.

(2) Direcția de specialitate din cadrul Consiliului Superior al Magistraturii întocmește lista tuturor procurorilor care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (1) lit. a) și b) și, în vederea verificării îndeplinirii condiției prevăzute la alin. (1) lit. d), solicită unităților de parchet la care aceștia au funcționat date statistice referitoare la activitatea din ultimii 5 ani, inclusiv rata de achitări, restituiri, condamnări, eventualele sesizări făcute din partea persoanelor cercetate și soluțiile date la acestea, precum și orice alte aspecte relevante.

(3) Dispozițiile art. 4 alin. (2), (3) și (5)—(7) se aplică în mod corespunzător.

Art. 6. — Desemnarea procurorilor pentru a efectua urmărirea penală în cauzele prevăzute la art. 3 alin. (1) sau (2) poate fi reînnoită, pentru o nouă perioadă de 4 ani, dispozițiile art. 4 și 5 fiind aplicabile în mod corespunzător.

Art. 7. — Procurorii anume desemnați potrivit prezentei legi nu pot fi mutați într-o altă secție a parchetului fără acordul acestora.

Art. 8. — (1) Încetarea calității de procuror anume desemnat în vederea efectuării urmăririi penale a infracțiunilor prevăzute la art. 3 alin. (1) și (2) poate fi dispusă în următoarele cazuri:

a) pentru ineficiență profesională apreciată în funcție de eficiența și calitatea activității;

b) la cererea procurorului anume desemnat, pentru motive temeinic justificate;

c) în situația aplicării unei sancțiuni disciplinare;

d) imposibilitatea exercitării atribuțiilor pe o perioadă mai mare de 3 luni de către procurorul anume desemnat;

e) mutarea procurorului într-o altă secție a parchetului, delegarea, detașarea sau transferul acestuia;

f) expirarea perioadei de 4 ani, dacă desemnarea nu a fost reînnoită.

(2) Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, din oficiu sau la sesizarea procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, analizează existența unuia dintre cazurile prevăzute la alin. (1) și, dacă este cazul, formulează propuneri de încetare a calității de procuror anume

desemnat în vederea efectuării urmăririi penale în cauzele privind infracțiunile săvârșite de judecători și procurori.

(3) Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție dispune încetarea calității prevăzute la alin. (1) în termen de 10 zile de la comunicarea hotărârii Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

(4) Încetarea desemnării nu are efectul unei revocări din funcție și nu afectează gradul profesional al procurorului dobândit potrivit legii.

Art. 9. — Pentru procurorii cu funcții de conducere care îndeplinesc atribuțiile de procuror ierarhic superior ai procurorilor anume desemnați nu este necesară desemnarea potrivit dispozițiilor art. 4 sau, după caz, ale art. 5, pentru exercitarea controlului ierarhic.

Art. 10. — (1) Numărul maxim de procurori din cadrul Secției de urmărire penală și criminalistică desemnați în condițiile art. 4 este de 14, iar numărul maxim al procurorilor din cadrul parchetelor de pe lângă curțile de apel desemnați în condițiile art. 5 este de 3 pentru fiecare dintre acestea.

(2) Evaluarea necesarului de procurori desemnați în vederea efectuării urmăririi penale a infracțiunilor prevăzute la art. 3 alin. (1) și (2) se realizează o dată la 6 luni, procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție formulând propuneri corespunzătoare de modificare a numărului de procurori prevăzut la alin. (1).

Art. 11. — (1) În vederea efectuării cu celeritate și în mod temeinic a activităților de descoperire și de urmărire a infracțiunilor prevăzute la art. 3 alin. (1) și (2), în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și al parchetelor de pe lângă curțile de apel funcționează, prin detașare, ofițeri și agenți de poliție judiciară, în limita posturilor aprobate potrivit legii.

(2) Dispozițiile art. 120² alin. (2), (4) și (5), art. 120³ și art. 120⁴ din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, se aplică în mod corespunzător în cazul ofițerilor și agenților de poliție prevăzuți la alin. (1).

Art. 12. — Procurorul-șef al Secției de urmărire penală și criminalistică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 3 alin. (1), precum și procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 3 alin. (2), efectuează activitatea de urmărire penală, fără a fi necesară desemnarea potrivit art. 4 sau, după caz, art. 5:

a) în situația în care procurorul anume desemnat se află în imposibilitate de a-și exercita atribuțiile pe o perioadă mai mare de 3 luni sau în caz de incompatibilitate, iar în cadrul parchetului nu există un alt procuror anume desemnat potrivit prezentei legi;

b) în situația în care procurorul anume desemnat se află în imposibilitate de a-și exercita atribuțiile pe o perioadă mai mică de 3 luni, efectuarea actelor de urmărire penală nu suferă amânare, iar în cadrul parchetului nu există un alt procuror anume desemnat potrivit prezentei legi;

c) până la desemnarea procurorilor, în condițiile prezentei legi, pentru efectuarea actelor de urmărire penală care nu suferă amânare.

Art. 13. — La judecarea cauzelor în care urmărirea penală a fost efectuată de procurorii anume desemnați potrivit art. 3 alin. (3), precum și la soluționarea propunerilor, contestațiilor, plângerilor sau a oricăror alte cereri formulate în respectivele cauze participă procurori din cadrul parchetelor de pe lângă instanțele competente pe rolul cărora se află acestea.

Art. 14. — Plenul Consiliului Superior al Magistraturii propune procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție procurorii ce urmează a fi desemnați în condițiile art. 4 și 5 în maximum 60 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi.

Art. 15. — La data intrării în vigoare a prezentei legi se abrogă:

a) secțiunea a 2¹-a „Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție”, cuprinzând art. 88¹—88¹¹, din capitolul II al titlului III din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare;

b) art. II și III din Legea nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 20 iulie 2018;

c) Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 90/2018 privind unele măsuri pentru operaționalizarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 862 din 10 octombrie 2018.

Art. 16. — Legea nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 486 din 15 iulie 2010, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 38 alineatul (1), litera f) va avea următorul cuprins:

„f) infracțiunile săvârșite de magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție;”.

2. La articolul 40, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 40. — (1) Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile de înaltă trădare, infracțiunile săvârșite de senatori, deputați și membri din România în Parlamentul European, de membrii Guvernului, de judecătorii Curții Constituționale, de membrii Consiliului Superior al Magistraturii, de judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și de procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de judecătorii de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, precum și de procurorii de la parchetele de pe lângă aceste instanțe.”

Art. 17. — (1) Cauzele privind infracțiunile săvârșite de judecători și procurori, aflate în curs de judecată în primă instanță la data intrării în vigoare a prezentei legi și în care nu s-a început cercetarea judecătorească, se soluționează de către instanța competentă conform prezentei legi.

(2) Cauzele privind infracțiunile săvârșite de judecători și procurori, aflate în curs de judecată în primă instanță la data intrării în vigoare a prezentei legi și în care s-a început cercetarea judecătorească anterior intrării în vigoare a acesteia, rămân în competența aceleiași instanțe.

Art. 18. — (1) Termenele de prescripție a răspunderii penale nu încep să curgă, iar dacă au început să curgă se suspendă de la momentul intrării în vigoare a prezentei legi până în prima zi lucrătoare după expirarea perioadei prevăzute la art. 1 alin. (2).

(2) Termenele prevăzute de Legea nr. 135/2010, cu modificările și completările ulterioare, pentru efectuarea actelor de procedură, pentru formularea plângerilor, căilor de atac de orice fel nu încep să curgă, iar dacă au început să curgă acestea se întrerup de la momentul intrării în vigoare a prezentei legi. Noi termene, de aceeași durată, vor începe să curgă din prima zi lucrătoare după expirarea perioadei prevăzute la art. 1 alin. (2).

(3) În cauzele în care au fost luate măsuri preventive, măsuri asigurătorii sau alte măsuri la care urgența se justifică,

procurorul general va trimite dosarele către unitățile competente de îndată de la publicarea prezentei legi.

(4) Procurorul-șef al Secției de urmărire penală și criminalistică și procurorii generali ai parchetelor de pe lângă curțile de apel vor analiza și decide asupra măsurilor menționate la alin. (3), aflate în curs, putând sesiza instanța cu cereri referitoare la acestea.

Art. 19. — (1) Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I,

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR
ION-MARCEL CIOLACU

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ROBERT-MARIUS CAZANCIUC

București, 11 martie 2022.

Nr. 49.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru promulgarea Legii privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (3) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea privind desființarea Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție, precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 11 martie 2022.

Nr. 274.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 771

din 18 noiembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (1) și (2) din Codul penal

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (1) și (2) din Codul penal, excepție ridicată de Cristian Ionuț Duman în Dosarul nr. 2.208/200/2019 al Judecătoriei Buzău — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.242D/2019.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca inadmisibilă. Susține că autorul excepției solicită interpretarea și aplicarea legii, elemente ce țin de competența instanțelor judecătorești.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea nr. 611 din 11 aprilie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 2.208/200/2019, **Judecătoria Buzău — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (1) și (2) din Codul penal**, excepție ridicată de Cristian Ionuț Duman într-o cauză având ca obiect soluționarea unei plângeri împotriva unei ordonanțe de clasare.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, autorul acesteia face o scurtă prezentare a circumstanțelor cauzei în cadrul căreia a fost invocată excepția de neconstituționalitate. Susține că noțiunea „aparținând” din cuprinsul textului de lege criticat nu este definită și, în consecință, nu are un sens sau înțeles juridic precis. Apreciază că, în lipsa unei definiții în Codul penal, drepturile procesuale ale subiecților procesuali principali pot fi cu ușurință încălcate. Arată că, potrivit prevederilor art. 1 alin. (5) din Constituție și ale art. 8 din Legea nr. 24/2000, textul legislativ trebuie să fie formulat clar, fluent și inteligibil, fără dificultăți sintactice și pasaje obscure și echivoce.

6. **Judecătoria Buzău — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, în considerarea faptului că aceasta vizează interpretarea legii, petentul solicitând clarificarea înțelesului sintagmei „bun aparținând altuia” din cuprinsul dispozițiilor art. 253 alin. (1) și (2) din Codul penal. Curtea Constituțională a reținut că „interpretarea legilor este o operațiune rațională, utilizată de orice subiect de drept, în vederea aplicării și respectării legii, având ca scop clarificarea înțelesului unei norme juridice sau a câmpului său de aplicare. Instanțele judecătorești interpretează legea, în mod necesar, în procesul soluționării cauzelor cu care au fost investite. În acest sens, interpretarea este faza

indispensabilă procesului de aplicare a legii. [...] Complexitatea unor cauze poate conduce, uneori, la aplicări diferite ale legii în practica instanțelor de judecată. Pentru a se elimina posibilele erori în calificarea juridică a unor situații de fapt și pentru a se asigura aplicarea unitară a legii în practica tuturor instanțelor de judecată a fost creată de legiutor instituția recursului în interesul legii” (Decizia nr. 93 din 11 mai 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 444 din 8 septembrie 2000). Totodată, instanța apreciază că acest motiv de inadmisibilitate nu ar putea fi reținut, întrucât condițiile de admisibilitate a cererii de sesizare a Curții Constituționale pe care trebuie să le verifice sunt strict cele prevăzute de art. 29 alin. (1)—(3) din Legea nr. 47/1992.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 253 alin. (1) și (2) din Codul penal, cu următorul conținut: „(1) *Distrugerea, degradarea sau aducerea în stare de neîntrebuințare a unui bun aparținând altuia ori împiedicarea luării măsurilor de conservare sau de salvare a unui astfel de bun, precum și înlăturarea măsurilor luate se pedepsesc cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă.*”

(2) *Distrugerea unui înscris sub semnătură privată, care aparține în tot sau în parte altei persoane și servește la dovedirea unui drept de natură patrimonială, dacă prin aceasta s-a produs o pagubă, se pedepsește cu închisoare de la 6 luni la 3 ani sau cu amendă.*”

11. Autorul excepției de neconstituționalitate susține că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) potrivit căruia în România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.

12. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea observă că, prin plângerea înregistrată pe rolul Judecătoriei Buzău la data de 21 septembrie 2019, autorul excepției a contestat ordonanța de clasare din data de 28 decembrie 2018 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Buzău, pronunțată în Dosarul de urmărire penală nr. 2.328/P/2016. Petentul a solicitat admiterea plângerii, desființarea soluției pronunțate și restituirea dosarului la parchet pentru completarea urmăririi penale, administrarea unui probatoriu complet, concludent și util și trimiterea în judecată a intimaților inculpați pentru săvârșirea infracțiunii de distrugere, prevăzută de art. 253 alin. (1) din Codul penal. De asemenea, petentul a arătat că a formulat plângere

penală privind săvârșirea infracțiunii de distrugere a unui autoturism aflat în posesia sa și folosit în mod exclusiv de către acesta, dar aflat în proprietatea și înmatriculat pe numele tatălui său. Totodată, s-a învederat că, la aceeași dată, a fost începută urmărirea penală privind săvârșirea infracțiunii de distrugere, prevăzută de art. 253 alin. (1) din Codul penal.

13. În acest context, Curtea reține că dispozițiile art. 253 alin. (2) din Codul penal reglementează o variantă agravată a infracțiunii de distrugere, ce are un obiect material distinct de cel al variantei reglementate de dispozițiile art. 253 alin. (1) din același act normativ. Așa fiind, în ceea ce privește condițiile de admisibilitate a excepției de neconstituționalitate, Curtea observă că, potrivit jurisprudenței sale, „legătura cu soluționarea cauzei”, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, presupune atât aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecătii, cât și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate, condiții ce trebuie întrunite cumulativ, pentru a fi satisfăcute exigențele pe care le impun aceste dispoziții legale în privința pertinentei excepției de neconstituționalitate în desfășurarea procesului (a se vedea Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014). Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată în abstract, ci trebuie verificat în primul rând interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales prin prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat. Cu alte cuvinte, excepția de neconstituționalitate trebuie să fie realmente utilă pentru soluționarea litigiului în cadrul căruia a fost ridicată. Practic, decizia Curții Constituționale trebuie să fie de natură a produce un efect concret asupra desfășurării procesului, cerința relevanței fiind expresia utilității pe care soluționarea excepției invocate o are în cadrul rezolvării litigiului dintre părți. Or, în cauza pendinte urmărirea penală privește săvârșirea infracțiunii de distrugere, prevăzută de art. 253 alin. (1) din Codul penal. Așa fiind, Curtea constată că dispozițiile art. 253 alin. (2) din Codul penal nu au legătură cu soluționarea cauzei, excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect fiind inadmisibilă.

14. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (1) din Codul penal, Curtea observă că, în esență, autorul acesteia susține că noțiunea „aparținând” din cuprinsul textului de lege criticat nu este definită și, în consecință, nu are un sens sau înțeles juridic precis, fiind încălcate prevederile constituționale ale art. 1 alin. (5). În ceea ce privește claritatea și previzibilitatea legii, Curtea, în jurisprudența sa, de exemplu, Decizia nr. 464 din 5 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 901 din 26 octombrie 2018, a statuat că dreptul, ca operă a legiuitorului, nu poate fi exhaustiv, iar dacă este lacunar, neclar, sistemul de drept recunoaște judecătorului competența de a tranșa ceea ce a scăpat atenției legiuitorului, printr-o interpretare judiciară, causală a normei. Sensul legii nu este dat pentru totdeauna în momentul creării ei, ci trebuie să se admită că adaptarea conținutului acesteia se face pe cale de interpretare — ca etapă a aplicării normei juridice la cazul concret —, în materie penală, cu respectarea principiului potrivit căruia legea penală este de strictă interpretare. Curtea a reținut astfel că interpretarea autentică, legală poate constitui o premisă a bunei aplicări a normei juridice, prin faptul că dă o explicație corectă înțelesului, scopului și finalității acesteia, însă legiuitorul nu poate și nu trebuie să prevadă totul — în concret, orice normă juridică ce urmează a fi aplicată pentru rezolvarea unui caz concret urmează a fi interpretată de instanțele judecătorești (interpretare judiciară) pentru a emite un act de aplicare legal.

15. Totodată, Curtea a constatat că, potrivit jurisprudenței instanței de la Strasbourg, art. 7 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și libertăților fundamentale,

care consacră principiul legalității incriminării și pedepsei (*nullum crimen, nulla poena sine lege*), pe lângă interdicerea, în mod special, a extinderii conținutului infracțiunilor existente asupra unor fapte care, anterior, nu constituiau infracțiuni, prevede și principiul potrivit căruia legea penală nu trebuie interpretată și aplicată extensiv în defavoarea acuzatului, de exemplu, prin analogie. Rezultă, astfel, că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora. Totodată, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, ale căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Din nou, deși certitudinea este extrem de dezirabilă, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or, legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre. Prin urmare, Curtea de la Strasbourg a statuat că art. 7 paragraful 1 din Convenție nu poate fi interpretat ca interzicând clarificarea graduală a regulilor răspunderii penale pe calea interpretării judiciare de la un caz la altul, cu condiția ca rezultatul să fie coerent cu substanța infracțiunii și să fie în mod rezonabil previzibil (Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoniu și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragrafele 36 și 37, și Hotărârea din 21 octombrie 2013, pronunțată în Cauza *Del Río Prada împotriva Spaniei*, paragrafele 92 și 93).

16. Plecând de la aceste statuări de principiu, Curtea observă că noțiunea „aparținând” din cuprinsul textului criticat nu este definită legal, astfel încât aceasta să aibă un înțeles specific dreptului penal, aspect ce denotă intenția legiuitorului de a-i atribui, în contextul reglementării infracțiunii de distrugere, înțelesul ce rezultă din sensul comun al acesteia (a se vedea, *mutatis mutandis*, Decizia nr. 315 din 9 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1130 din 24 noiembrie 2020). Așa fiind, Curtea reține că, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, prin cuvântul „aparține” se înțelege „a ține, a depinde de cineva sau de ceva; a fi proprietatea cuiva”.

17. Totodată, Curtea observă că art. 253 alin. (5) din Codul penal reglementează situația în care, deși bunul aparține făptuitorului, distrugerea acestuia echivalează cu săvârșirea acestei infracțiuni. Astfel, din coroborarea alin. (1) al art. 253 din Codul penal cu alin. (5) al aceluiași articol rezultă că noțiunea „aparținând” utilizată de legiuitor în primul alineat se referă la faptul că bunurile distruse nu fac parte din patrimoniul/nu aparțin făptuitorului, ci fac parte din patrimoniul/aparțin unei alte persoane decât făptuitorul.

18. Prin urmare, semnificația cuvântului „aparținând”, folosit de legiuitor în cuprinsul dispozițiilor art. 253 alin. (1) din Codul penal, poate fi determinată prin interpretarea gramaticală și sistematică a normei criticate de către orice persoană care cunoaște sensul comun al cuvintelor din vocabularul limbii române și, cu atât mai mult, dacă o astfel de persoană apelează la consultanță juridică de specialitate. În acest sens, Curtea

Constituțională a statuat, în jurisprudența sa — spre exemplu, prin Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016, paragrafele 30 și 31 —, invocând jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că legea trebuie să definească în mod clar infracțiunile și pedepsele aplicabile, această cerință fiind îndeplinită atunci când un justițiabil are posibilitatea de a cunoaște, din însuși textul normei juridice pertinente, la nevoie cu ajutorul interpretării acesteia de către instanțe și în urma obținerii unei asistențe judiciare adecvate, care sunt actele și

omisiunile ce pot angaja răspunderea sa penală și care este pedeapsa pe care o riscă în virtutea acestora.

19. Or, Curtea apreciază că, prin raportare la exigențele mai sus arătate, prevederile art. 253 alin. (1) din Codul penal respectă standardele de calitate a legii, impuse de dispozițiile art. 1 alin. (5) din Constituție, sensul cuvântului „aparținând” putând fi determinat de către destinatarul normei juridice criticate — prin utilizarea semnificației obișnuite a acestuia și, la nevoie, prin recurgerea la consultanță juridică de specialitate —, permițându-le acestora să își adapteze conduita la exigențele sale.

20. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 253 alin. (2) din Codul penal, excepție ridicată de Cristian Ionuț Duman în Dosarul nr. 2.208/200/2019 al Judecătorei Buzău — Secția penală.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de același autor în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 253 alin. (1) din Codul penal sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătorei Buzău — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 18 noiembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329

C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR

și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:

Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.

Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro

Pentru publicări, încărcăți actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

